

НИНА БОЖИДАРОВА
ЧУЖДО КУЧЕ

chitanka.info

Алекс Украинеца се появи внезапно. Просто един ден той се оказа в центъра на нашето малко провинциално градче. Дойде неясно откъде, но съдейки по името му, от Украйна. Колкото и невероятно да звучеше това. Да, от градчето хората само заминаваха. Никой никога не пристигаше. Заминаваха обикновено за далечни западни страни. Понякога даже за Австралия. Заминаваха на юг. И дори на изток. Заминаваха за по-големите градове, или за столицата. Но никой, абсолютно никой не пристигаше. Много рядко хора се връщаше. Много рядко наистина.

Още първата вечер Алекс започна работа като охранител на единствения нощен бар, свежобоядисан като кожата на зебра.

Всички отидоха в бара да видят човека, пристигнал в нашия град. Той си бе сложил снежнобяла риза, която подчертаваше великанския му силует. И не обръщаше внимание на нашето любопитство. Стоеше на вратата. Вършеше си работата.

Аз живеях в един чужд, просторен и пуст апартамент... не мой, там трябваше да правя ремонт...

При мен дойде приятелят ми, който чакаше инструкции от майка си от Калифорния, за тапетите, банята и други подробности — затова ремонтът все не почваше — и ми каза:

— Виж, там в бившия кабинет, ще поживее малко Алекс Украинеца. Докато се устрои.

Аз кимнах. Беше ми абсолютно все едно, място имаше предостатъчно.

Късно същата вечер към мен се приближи Алекс. Сред всеобщото бурно веселие на петъчната нощ той бе единственият сериозен, леко даже тъжен, или може така да ми се е сторило в мрака на уморения вече бар.

— Слушай, имам едно куче. То е вече в кабинета, Много добро, но трябва да се приберем с тебе заедно, иначе няма да те пусне да влезеш... така е научено, истинско куче.

Каза с неприкрита гордост в гласа си, както разни досадни жени се гордеят с децата. Украинеца говореше на руски, но аз всичко разбирах, улеснен от известното количество алкохол, което плуваше, предполагам с удоволствие, в кръвта ми.

— Ок — казах лаконично.

Алекс кимна и отиде да помага на барманите.

Случи се така обаче, че нощта, звездна, топла, лятна нощ, ме завъртя в своя кръговрат и ме заведе съвсем другаде, изменяйки плановете ни с новия ми съсед да се приберем заедно, за да се запозная с кучето. Случиха се много неща тогава, всичко се променяше твърде бързо в живота ми, а аз се стараех да забравям старото, за да има повече място за ново.

Когато след неясно колко време, дни и нощи, се оказах на прага на апартамента си, вътре стоеше кучето и се взираше съсредоточено в мен. Голямо куче. Великанско даже, като великанския си собственик. Хубаво.

— Алекс — извиках.

Но Алекс го нямаше. Само кучето му гледаше изпитателно. Аз не бях спал от доста време, може би една нощ, а може би три... Олюлявах се на прага, виждах вещите си разхвърляни пред мен, но на пътя ми стоеше кучето, и кротко някак си ме разпитваше с поглед.

— О, Боже, не ме гледай така — казах му, — не съм длъжен да ти давам обяснения.

— Здравей — звънко извика зад мен някаква бодра съседка, и стъпките ѝ претичаха надолу.

Малко преди да се струполя на прага се сетих, че е по-добре да изтичам до тоалетната:

— Виж какво, всеки момент ще повърна — казах на кучето истината и минах пред укорителните му тъжни очи. Кучето не отговори, не изръмжа, само отиде и побутна вратата, за да може течението да я тресне.

После усещах как кучето седи недалеч от мен, където аз повръщах прегръщайки тоалетната чиния. Седи и ме гледа. Все едно ми казва: „пийни една Алка Селтцер“.

„Голям специалист си“, казах си на ум, но послушно се запътих към кухнята, където на масата услужливо лежеше кутийка Алка Селтцер. „Сигурно е негова“, помислих и после се улових, че мисля за кучето. „На Алекс“, поправих се.

Когато той се прибра от урок по цигулка — да, оказа се, че Алекс обича музиката, силно се учуди като ни завари нас двамата с кучето да спим прегърнати на пода. Учуди се, видях го в очите му, но

великанското му червендалесто лице с нищо не издаде удивлението. Все едно така бе прието у тях, в Украйна.

Дните се заредиха монотонни, обикновени дни.

А ние тримата живеехме, все едно никога не сме се разделяли.

Веднъж се събудих, плувнал в лепкавата пот от сънищата-кошмари. Сънувах, че са убили Алекс. И искат да вземат кучето, което аз стискам в прегръдките си като дете. Изтичах да видя в кабинета, Алекс четеше на бледата светлина на нощна лампа, удивено ме погледна с големи сини очи.

— Кошмари ли имаш? — попита. По интонацията му разбрах, че той знае много по въпроса.

— Не — казах и го погледнах въпросително.

Алекс акуратно сложи пощенска картичка, за да отбележи до къде е стигнал и затвори книгата.

— Ела да прием чай.

Кучето само повдигна глава, за да се разбере къде отиваме.

Откакто живеех с Алекс и кучето, започнах да пия чай не само когато съм болен. Отивахме в бара често, преди да отворят, сядяхме, наливахме си два чая и си приказвахме. Преди Алекс да почне работа. А понякога и след като затвореше.

Но аз пиех и много алкохол в онези времена и полягвах в някое кресло. Алекс си изпиваше чая и после си тръгвахме заедно, към къщи, където ни чакаше кучето.

— Откъде идваш? — попитах веднъж. Сигурно съм бил пиан, по-пиан от обикновено. Та Алекс с целия си вид показваше, че не идва от никъде и никъде не отива. НО все пак. Все пак.

Не отговори. Само видях как стисна челюсти. Както по филмите, когато героят... не, какви филми, той може би просто не ме чу.

Бързо с е прибра в кабинета и затвори вратата. Ние по принцип никога не затваряхме вратите, може би защото повечето ги бях свалил,

подготвяйки вечно отлагания се ремонт... Естествено, аз никога повече не питах Алекс откъде идва.

Нито къде отива. А той май наистина никъде не отиваше. Веднъж го видях да чете обявите в безплатния вестник.

— Работа ли си търсиш? — попитах.

— Не — каза той, — квартира.

— А, да — отговорих. Наистина трябваше все пак един ден да освободим апартаментата.

— Кажеш? — погледнах Алекс, усещайки, че той не е свършил да ми говори.

— Виж — каза той, — ако такова... бе, ако случайно... ти ще вземеш кучето, нали...

Аз стоях в средата на кухнята с нелепия стар алуминиев чайник в ръце.

— Нямаш проблеми — отговорих и гласът ми се оказа като на някой непознат, дрезгав и тих.

Алекс си намери квартира, пренесе се, аз ги изпратих, великанския мъж с великанското куче до техния нов апартамент, с балкон и изглед към планината.

Виждахме се все по-рядко, но винаги с удоволствие пиехме чай, мълчаливо. Някакси нямаше какво да си кажем.

Но все пак, все пак...

Започнах да пътувам, често, но за кратко, прибирах се да спя в отремонтираната, празна квартира. Почти не пиех, не излизах вечер, а и барът се бе променил, други хора ходеха вече там. И Алекс го нямаше на вратата. Стените бяха боядисани в черно, за зебрена кожа напомняше само циферблата на стенния часовник.

Когато работех там, на бара, много преди да се появи Алекс, си мислех, че този часовник показва вечността, толкова бавно течеше неговото време понякога.

Една сутрин, минавайки с кафето си по коридора, долових, че някой диша зад вратата.

Отворих. Там стоеше кучето, великанското куче, с раница — специална кучешка раница на гръб. В нея носеше своето спално одеало, нелепия алуминиев чайник на Алекс Украинеца. И кутийка Алка Селтцер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.